

SŁOWO PASTERSKIE BISKUPA KIELECKIEGO NA WIELKI POST 2017

Drodzy Diecezjanie!

Nasze życie chrześcijańskie, które swoją dynamikę apostołską czerpie z sakramentu chrztu świętego, w obecnym roku duszpasterskim, a tym samym w obecnym Wielkim Poście, inspirowane jest przesłaniem Ewangelii: „Idźcie i głosście” (Mk 16,15). Nakaz misyjny Pana Jezusa, skierowany do apostołów dwa tysiące lat temu, ma również dzisiaj taką samą wartość i napotyka na takie same wyzwania, a głoszenie Ewangelii jest naszym świętym obowiązkiem.

Ewangelia Jezusa Chrystusa jest dobrą nowiną, prowadzi w stronę dobra, które zawsze pragnie się udzielać. Dlatego każde doświadczenie prawdy i piękna dąży samo z siebie do swej ekspansji, a każda osoba przeżywająca głębokie wyzwolenie zyskuje większą wrażliwość wobec potrzeb innych ludzi. Dzielenie się dobrem sprawia, że ono się umacnia i rozwija. Dlatego jeśli ktoś pragnie żyć godnie i w pełni, nie ma innej drogi, jak uznanie drugiego człowieka i szukanie jego dobra (zob. Ojciec Święty Franciszek, *Ewangelii gaudium*, 9). Nie powinno nas dziwić nauczanie św. Pawła, apostoła narodów, że miłość Chrystusa przynagła nas (2 Kor 5, 14) i biada nam, gdybyśmy nie głosili Ewangelii (zob. 1 Kor 9, 16).

Zatem Wielki Post jest nie tylko czasem myślenia o sobie, ale jest to czas przemiany i nawrócenia z innymi i dla innych, w myśl prorockiej zachęty, że nawet grzechy jaskrawe jak szkarłat nad śnieg wybieleją, dzięki łasce miłosierdzia (por. Iz 1,18). Zaproszenie do owocnej przygody spotkania z Bożym miłosierdziem, które żyje w przebaczącej miłości Jezusa Chrystusa, wybrzmiewa w dzisiejszej modlitwie na rozpoczęcie Mszy świętej, abyśmy przez doroczne ćwiczenia wielkopostne postępowali w rozumieniu tajemnicy Chrystusa i dzięki Jego łasce prowadzili święte życie (zob. *Kolekta I Niedzieli Wielkiego Postu*).

Drodzy Bracia i Siostry!

Odkrycie na nowo swojej godności chrześcijańskiej pozwoli nam z zaufaniem przyjąć zaproszenie Jezusa, skierowane do ochrzczonych głosem Kościoła. Dla tak wielu spośród nas zewnętrznym znakiem przyjęcia tego zaproszenia była Środa

Popielcowa i posypany na nasze głowy surowy popiół, znak przemijania i nicości. Jednak wobec człowieka Pan Bóg ma bardziej ambitne plany, ponieważ stworzył go na swoje podobieństwo i dał mu szczęśliwą przestrzeń życia, jak słyszeliśmy w pierwszym czytaniu z Księgi Rodzaju (Rdz 2,7-9; 3, 1-7).

Nieszczęśliwe odejście pierwszych ludzi od Boga, spowodowane podstępny kuszaniem węża, który jest obrazem złego ducha, głęboko zraniło ludzką naturę i zniszczyło zadane jej nadprzyrodzone dary. Bóg, który jest odwieczną miłością, w tej miłości zawsze jest wielki i wierny. Piękno tej miłości odkrywamy dzięki nauczaniu św. Pawła, który przesłaniem listu do Rzymian wprowadza nas w przestrzeń niebywalej nadziei. Jest nią Jezus Chrystus, bowiem tylko dzięki Niemu otrzymujemy obfitość łaski, usprawiedliwienie ze wszystkich grzechów, aby żyć godnie, aby królować (por. Rz 5,12-19). Piękno takiego życia dostrzegamy w postawie Jezusa kuszonego na pustyni. Jego ludzka natura, bowiem Chrystus jest prawdziwym człowiekiem, była wystawiona na próby kuszenia. Jednak Jezus nie poddaje się kuszącej ofercie szatana, aby stać się wielkim za cenę zdrady, pychy i próżności (por. Mt 4,1-11). Każdy, kto jak Jezus, z odwagą i pełnym zaufaniem pokładanym w Bogu miłosierdzia, powie Złemu i jego natrętnym pokusom: „Idź precz, szatanie!”, jest zwycięski i nawrócony.

Bracia i Siostry!

Miejmy pewność, że pokora i wstyd po uczynionym grzechu, daleko są milsze Bogu niż pycha po spełnieniu dobrego uczynku, jak pisał św. Augustyn. Jakże szeroko otwarte są dla nas Boże źródła łaski i przebaczenia. Od zawsze są nimi sakrament pokuty i pojednania, słowo Boże słyszane podczas Mszy świętej, przeczytane w ciszy naszych mieszkań czy przeżyte rekolekcje. Ozdobą wiekopostnych dni są nabożeństwa pokutne, czyli Droga Krzyżowa, Gorzkie Żale, a także koronka do Bożego Miłosierdzia. Sprawdzianem naszej wiekopostnej drogi nawrócenia i pracy nad sobą, może nieraz bardzo trudnej, ale uwiarygadniającej nas w oczach Boga i naszych bliźnich będzie podjęcie walki ze swoim wadami. Droga wielkopostnych zadań wyrasta z głębokiej nauki Ewangelii, a jest nią modlitwa, post i jałmużna.

Modlitwa jest życiem nowego serca, a więc serca nawróconego i tęskniącego za Bogiem, prawdą i miłością. Miejmy pewność, że Bóg poprowadzi nas drogami i sposobami, zgodnymi z Jego upodobaniem. Każdy wierny odpowiada Mu zgodnie z postanowieniem swojego serca i osobistą formą swojej modlitwy (zob. KKK 2699).

Post jest jednym z ćwiczeń duchowych zalecanych przez samego Jezusa, stanowi drogę osobistej wolności i wyboru. Post wyraża nawrócenie w odniesieniu do samego siebie, do Boga i do innych ludzi (zob. KKK 1434).

Duchowym brylantem pośród tych trzech dróg jest jałmużna. O potrzebie dzielenia się z ubogimi przypomina Chrystus w przypowieści o bogaczu i Łazarzu (por. Łk 16,19-31). Jak zatem nie usłyszeć Jezusowe: „Tegoście i Mnie nie uczynili”

(Mt 25,45). Tak więc jałmużna dana ubogim jest świadectwem prawdziwej miłości braterskiej, jest także praktykowaniem sprawiedliwości, która nadzwyczaj podoba się Bogu (zob. KKK 2462).

Drodzy Diecezjanie!

Nie bądźmy podobni do ludzi, którzy chodzą podziwiać szczyty gór i wzdęte fale morza, i szerokie nurty rzek, i przestwór oceanu, i kręgi gwiazdne, a siebie zaniedbują (św. Augustyn). Bóg dał nam wszystko, aby zadziwiać świat, tak jak czynili to święci, a szczególnie wielka postać tego roku, nasz św. Brat Albert. Miejmy pewność, że wierność ochrzczonych jest warunkiem głoszenia Ewangelii i *misji Kościoła w świecie*. Orędzie zbawienia powinno być potwierdzone świadectwem naszego życia, ukazując ludziom moc jego prawdy i oddziaływania. Sam przykład chrześcijańskiego życia i dobre uczynki, spełniane w duchu nadprzyrodzonym, mają już siłę pociągania ludzi do Boga i do wiary (zob. KKK 2044).

Zgodnie z życzeniem Ojca Świętego Franciszka, który umacnia swoich braci w wierze, odzyskajmy zapał i pogłębiajmy radość z ewangelizowania, nawet wtedy, kiedy trzeba zasiewać, płacząc. Niech świat współczesny, poszukujący czy to w trwodze, czy w nadziei, przyjmie Ewangelię nie od jej głosicieli smutnych i zniechęconych, nie od niecierpliwych lub bojaźliwych, ale od sług Ewangelii, których życie jaśnieje zapałem, od tych, którzy pierwsi zaczerpnęli swoją radość od Chrystusa (zob. EG 10).

Na tej drodze wielkopostnej przemiany niechaj umacnia nas wstawiennictwo Maryi, Gwiazdy nowej ewangelizacji, która orędziem fatimskim zaprasza nas do wytrwałej modlitwy różańcowej, pokuty i nawrócenia. Amen!

Z darem modlitwy i pasterskim błogosławieństwem

Wasz Biskup

† *Jan Piotrowski*

Kielce, dnia 24 lutego 2017 r.

**KURIA DIECEZJALNA
W KIELCACH**

Kielce, dnia 2 marca 2017 r.

Nr OA – 15/17

*Powyższy List Pasterski Biskupa Kieleckiego należy odczytać wiernym
w I Niedzielę Wielkiego Postu, 5 marca 2017 r.*

Ks. Dariusz Gącik
WIKARIUSZ GENERALNY